

Czwartek, 27 lutego 2014 r.

P7_TA(2014)0175

Dobrowolna umowa o partnerstwie pomiędzy Unią Europejską a Republiką Indonezji dotycząca egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa oraz handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium UE**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 lutego 2014 r. w sprawie zawarcia Dobrowolnej umowy o partnerstwie pomiędzy Unią Europejską a Republiką Indonezji w dziedzinie egzekwowania prawa, zarządzania i handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej (2013/2990(RSP))**

(2017/C 285/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady w sprawie zawarcia Dobrowolnej umowy o partnerstwie pomiędzy Unią Europejską a Republiką Indonezji w dziedzinie egzekwowania prawa, zarządzania i handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej ⁽¹⁾,
 - uwzględniając Dobrowolną umowę o partnerstwie pomiędzy Unią Europejską a Republiką Indonezji w dziedzinie egzekwowania prawa, zarządzania i handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej ⁽²⁾,
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę zgodnie z art. 207 ust. 3 akapit pierwszy, art. 207 ust. 4 akapit pierwszy, art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt v) oraz art. 218 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0344/2013),
 - uwzględniając Deklarację praw ludów tubylczych ONZ (przyjętą rezolucją Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 61/295 w dniu 13 września 2007 r.) ⁽³⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie (UE) nr 995/2010 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 października 2010 r. ustanawiające obowiązki podmiotów wprowadzających do obrotu drewno i produkty z drewna ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie Banku Światowego z dnia 14 marca 2012 r. zatytułowane „Justice for forests: improving criminal justice efforts to combat illegal logging” [Sprawiedliwość dla lasów: poprawa skuteczności wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych w walce z nielegalnym pozyskiwaniem drewna] ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie organizacji Human Rights Watch z dnia 16 lipca 2013 r. zatytułowane „The dark side of green growth: Human rights impacts of weak governance in Indonesia's forestry sector” [Ciemna strona zielonego wzrostu: wpływ nieskutecznego zarządzania indonezyjskim sektorem leśnictwa na prawa człowieka] ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając Umowę ramową o wszechstronnym partnerstwie i współpracy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi a Republiką Indonezji z dnia 9 listopada 2009 r.,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 30 września 2013 r. rządy Indonezji i UE podpisały Dobrowolną umowę o partnerstwie w dziedzinie egzekwowania prawa, zarządzania i handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej (FLEGT), potwierdzając wzajemne zaangażowanie na rzecz zapewnienia, by drewno sprowadzane do UE było produkowane, pozyskiwane i transportowane legalnie;

⁽¹⁾ Dokument Rady 11767/1/2013.⁽²⁾ Dokument Rady 11769/1/2013⁽³⁾ http://www.un.org/esa/socdev/unpfii/documents/DRIPS_en.pdf⁽⁴⁾ Dz.U. L 295 z 12.11.2010, s. 23.⁽⁵⁾ Bank Światowy, „Justice for forests: Improving criminal justice efforts to combat illegal logging”, 2012, ss. 5-10, http://siteresources.worldbank.org/EXTFINANCIALSECTOR/Resources/Illegal_Logging.pdf⁽⁶⁾ Human Rights Watch, *The dark side of green growth: Human rights impacts of weak governance in Indonesia's forestry sector*, 2013, http://www.hrw.org/sites/default/files/reports/indonesia0713webwcover_1.pdf

Czwartek, 27 lutego 2014 r.

- B. mając na uwadze, że dobrowolne umowy o partnerstwie mają za zadanie eliminowanie nielegalnego pozyskiwania drewna, poprawę zarządzania lasami, a w konsekwencji mają umożliwić zrównoważoną gospodarkę leśną, jak również wspieranie światowych działań na rzecz położenia kresu wylesianiu i degradacji lasów;
- C. mając na uwadze, że dobrowolne umowy o partnerstwie mają na celu promowanie zmian systemowych w sektorze leśnictwa, które będą wynagradzać działania uczciwych podmiotów gospodarczych, nabywających drewno z legalnych i wiarygodnych źródeł, a także chronić ich przed nieuczciwą konkurencją;
- D. mając na uwadze, że Indonezja zajmuje trzecie miejsce na świecie pod względem powierzchni lasów tropikalnych po Amazonii i Kotlinie Konga, przy czym kraj ten emituje również dużą ilość gazów cieplarnianych, przede wszystkim w związku z przekształceniem lasów tropikalnych oraz bogatych w węgiel torfowisk w grunty przeznaczone do innego użytku, na przykład do produkcji oleju palmowego oraz papieru;
- E. mając na uwadze, że w latach 2009-2011 Indonezja straciła przynajmniej 1 240 000 ha lasów;
- F. mając na uwadze, że jedynie 10 % (pod względem wartości) indonezyjskiego drewna i produktów z drewna trafia obecnie do UE, natomiast większość eksportuje się do krajów azjatyckich, w związku z czym dobrowolna umowa o partnerstwie jest ważnym dokumentem wyznaczającym standardy dla całego indonezyjskiego przemysłu drzewnego;
- G. mając na uwadze, że w opinii Interpolu i zgodnie z analizą Banku Światowego z 2012 r. sektor leśnictwa w Indonezji charakteryzuje wysokie ryzyko prania pieniędzy i oszustw podatkowych;
- H. mając na uwadze, że według organizacji Human Rights Watch w latach 2007-2011 korupcja, oszustwa podatkowe i pranie pieniędzy w sektorze leśnictwa kosztowały ten kraj aż 7 mld USD; mając na uwadze, że wiceprzewodniczący indonezyjskiej komisji ds. zwalczania korupcji stwierdził, że sektor leśnictwa jest „źródłem nieograniczonej korupcji”⁽¹⁾; mając na uwadze, że w ostatnich latach Indonezja poczyniła jednak znaczne postępy w zakresie ścigania przestępstw finansowych, czego dowodzi skazanie w grudniu 2012 r. przez Sąd Najwyższy producenta oleju palmowego Asian Agri Group za oszustwa podatkowe;
- I. mając na uwadze, że obie strony muszą porozumieć się co do indonezyjskiego systemu gwarancji legalności drewna (Sistem Verifikasi Legalitas Kayu (SVLK)), aby indonezyjskie drewno i wyroby z drewna objęte dobrowolną umową o partnerstwie mogły być wprowadzane na rynek UE jako drewno objęte zezwoleniem FLEGT, czyli były automatycznie uznawane za legalne na mocy rozporządzenia UE w sprawie drewna⁽²⁾,
- J. mając na uwadze, że indonezyjski SVLK jest aktualnie poddawany rewizji, aby dostosować go do wymogów dobrowolnej umowy o partnerstwie;
- K. mając na uwadze, że na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 2173/2005 w sprawie ustanowienia systemu zezwoleń na przywóz drewna do Wspólnoty Europejskiej FLEGT⁽³⁾ Komisja uprawniona jest do przyjęcia szczegółowych wymogów dotyczących wydawania zezwoleń FLEGT oraz do zmiany listy krajów partnerskich i ich wyznaczonych organów wydających zezwolenia określonych w załączniku I do tego rozporządzenia;
- L. mając na uwadze, że dnia 6 maja 2013 r. Trybunał Konstytucyjny Indonezji orzekł, że lasy należące zwyczajowo do ludności tubylczej nie powinny być klasyfikowane w kategorii „obszarów lasów państwowych”, co byłoby pierwszym krokiem na drodze do szerszego uznawania praw ludności tubylczej na archipelagu;
1. wyraża uznanie dla ogromnych dobrowolnych starań Indonezji na rzecz rozwiązania szerszego problemu nielegalnego pozyskiwania drewna i związanego z tym handlu poprzez opracowanie SVLK w ramach wielostronnego procesu, a zwłaszcza gratuluje znacznych postępów osiągniętych w ostatnich miesiącach; jest jednak nadal zaniepokojony pewnymi problemami; przypomina, że aby zezwolenia FLEGT mogły być oficjalnie wydawane SVLK musi funkcjonować z myślą o realizacji celów dobrowolnej umowy o partnerstwie;
 2. z zadowoleniem przyjmuje wynik negocjacji w sprawie dobrowolnej umowy o partnerstwie pomiędzy Unią Europejską a Republiką Indonezji w dziedzinie egzekwowania prawa, zarządzania i handlu produktami z drewna wprowadzanymi na terytorium Unii Europejskiej; po raz kolejny potwierdza poparcie dla zawarcia tej umowy, a także chęć wsparcia jej pomyślnej realizacji;

⁽¹⁾ Reuters Online News, 17 września 2010 r., Graft could jeopardise Indonesia's climate deals <http://www.reuters.com/article/2010/09/17/indonesia-corruption-idUSSGE68G03P20100917>.

⁽²⁾ Rozporządzenie (UE) nr 995/2010.

⁽³⁾ Dz.U. L 347 z 30.12.2005, s. 1.

Czwartek, 27 lutego 2014 r.

3. zwraca uwagę, że jak dotąd nie wszystkie wspomniane źródła drewna w kraju uzyskały zezwolenie SVLK i że do łańcucha dostaw nadal wprowadza się pewne ilości niesprawdzonego drewna;
4. podkreśla znaczenie rozszerzenia zakresu systemu SVLK (łącznie z audytem) na wszystkie obszary produkcji drewna i wszystkie etapy łańcucha dostaw oraz zapewnienia, aby sprawdzone, legalne drewno było oddzielane od drewna niesprawdzonego, aby uniemożliwić wprowadzanie tego ostatniego do łańcucha dostaw SVLK;
5. uważa kwestię przekształcania lasów za stały problem indonezyjskiego systemu zarządzania użytkowaniem gruntów; ubolewa nad tym, że obecnie w ramach systemu SVLK nie sprawdza się, w jaki sposób przyznaje się przedsiębiorstwom zezwolenia na przekształcanie lasów, zwłaszcza pod kątem przeprowadzania przez nie ocen oddziaływania na środowisko (AMDAL) i przestrzegania ograniczeń nałożonych w procesie uzyskiwania zezwolenia na przekształcenie lasów;
6. zwraca uwagę, że aktualny SVLK pozwala na uznanie operacji pozyskiwania drewna za legalne nawet wówczas, gdy nie rozstrzygnięto roszczeń do użytkowania gruntów zgłaszanych przez ludność tubylczą i społeczności lub nie wypłacono odpowiedniego odszkodowania; wzywa Komisję, by zaapelowała do rządu Indonezji o zagwarantowanie tradycyjnych praw wspólnot do lasów oraz o to, by w weryfikacji legalności uwzględniano wolną, uprzednią i świadomą zgodę ludności tubylczej i społeczności lokalnej, a także odszkodowanie za utratę dostępu do gruntów leśnych, oraz by organy dokonujące weryfikacji uzyskały uprawnienie do dokonania oceny, czy przedsiębiorstwa szanują lokalne prawo do użytkowania gruntów i czy granice gruntów wytyczono zgodnie z prawem;
7. zachęca rząd Indonezji do zapewnienia, aby w procesie wydawania zezwoleń nie dyskryminowano małych i średnich przedsiębiorstw;
8. wzywa Komisję, by wezwała rząd Indonezji do zagwarantowania, by:
 - wszystkie źródła drewna i cała dokumentacja potwierdzająca ich legalność podlegały kontroli, która obejmuje sprawdzenie, czy przedsiębiorstwa sektora drzewnego miały w ogóle prawo do pozyskania drewna,
 - drewno i produkty z drewna objęte zezwoleniem i nim nieobjęte były przechowywane oddzielnie,
 - przekształcanie lasów naturalnych ograniczono do minimum, a legalne pochodzenie drewna z obszarów przekształconych sprawdzano, co obejmowałoby przeprowadzenie AMDAL lub spełnienie jej warunków dotyczących użytkowania gruntów, w odniesieniu do których wydano zezwolenie;
9. wzywa rząd Indonezji, aby z myślą o poprawie wiarygodności kraju w zakresie wydawania zezwoleń FLEGT uzupełniał weryfikację zgodności z prawem na mocy SVLK zdecydowanymi działaniami na rzecz walki z przestępstwami finansowymi powiązanych z sektorem leśnictwa, takimi jak pranie pieniędzy i oszustwa podatkowe;
10. wzywa rząd Indonezji do podjęcia działań w związku z niedawną decyzją egzekwowania przepisów podatkowych oraz do wymagania dokumentacji potwierdzającej, że przedsiębiorstwa eksportujące drewno w pełni przestrzegają indonezyjskich ustaw podatkowych i ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy z 2010 r.;
11. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę „jednej mapy” podjętą przez rząd Indonezji, której celem jest rozszerzenie dostępu ludności do aktualnych i przejrzystych danych i map, bez których właściwe zarządzanie lasami w Indonezji mogłoby być utrudnione ze względu na niespójne i różniące się od siebie interpretacje prawa, a także konflikty ze społecznościami lokalnymi i ludnością tubylczą; podkreśla, że niezależne podmioty monitorujące lasy muszą mieć dostęp do takich podstawowych informacji, aby mogły wywiązywać się ze swoich obowiązków w sposób wiarygodny, oraz że mapy zezwoleń, plany pozyskania drewna i informacje na temat zezwoleń powinny być dostępne w publicznym rejestrze; wzywa rząd Indonezji, aby nadał impetu inicjatywie „jednej mapy” i opublikował jej pierwszą wersję, w tym informacje dotyczące zezwoleń na korzystanie z lasów oraz roszczeń użytkowania gruntów;
12. wzywa Komisję, aby poprzez udział we wspólnym Komitecie Wykonawczym zapewniła podjęcie odpowiednich działań w związku z ryzykiem nadużyć i korupcji, również w drodze przygotowania planu kontroli nadużyć finansowych opartego na ryzyku;
13. uznaje fakt, że weryfikacja legalności drewna zależy prawie wyłącznie od wyników kontroli i niezależnego monitorowania; chwali oficjalną rolę SVLK w zakresie niezależnego nadzoru ze strony społeczeństwa obywatelskiego; zauważa jednak, że zdolność sieci niezależnego monitorowania jest nadal poważnie ograniczona pod względem zasobów ludzkich i finansowych;

Czwartek, 27 lutego 2014 r.

14. wzywa Komisję, aby domagała się od rządu Indonezji zapewnienia, by kontrolerzy i organy weryfikacyjne oraz niezależne podmioty monitorujące lasy były odpowiednio finansowane i wyszkolone w celu zapewnienia regularnego monitorowania w terenie, wyrwykowych weryfikacji i kontroli;
15. z zadowoleniem przyjmuje starania rządu Indonezji na rzecz wzmocnienia roli wyznaczonej straży leśnej; zauważa jednak, że indonezyjskie Ministerstwo Leśnictwa musi w jeszcze większym stopniu usprawnić procedury monitorowania i katalogowania przypadków nielegalnego pozyskiwania drewna oraz podejmowania działań w związku z tymi przypadkami; podkreśla, jak kolosalne znaczenie ma informowanie organów ścigania o przedsiębiorstwach, w przypadku których stwierdzono prowadzenie nielegalnej działalności;
16. wzywa Komisję, by zażądała od rządu Indonezji zagwarantowania właściwej reakcji na niezależne sprawozdania z monitoringu, w których sygnalizuje się naruszenia odnośnego prawodawstwa, a także podejmowania przez odnośne organy właściwych i zniechęcających działań w przypadkach wykrycia naruszeń odnośnego prawodawstwa;
17. podkreśla, że niezależne monitorowanie i poszanowanie praw ludności tubylczej i społeczności lokalnych są nieodzowne dla zapewnienia wiarygodności SVLK; w związku z tym podkreśla, że ważne jest utrzymanie tego zaangażowania i poprawa przejrzystości względem innych części społeczeństwa obywatelskiego oraz zapewnienie, aby niezależne monitorowanie przez społeczeństwo obywatelskie odbywało się bez przemocy, gróźb i jakichkolwiek form nadużyć, a w przypadku ich wystąpienia, aby sumiennie ścigano osoby dopuszczające się takich nadużyć;
18. wzywa Komisję, by wezwała rząd Indonezji do zagwarantowania, by:
- podtrzymywano i umacniano zaangażowanie zainteresowanych stron we wdrażanie i funkcjonowanie SVLK,
 - niezależne monitorowanie przez społeczeństwo obywatelskie odbywało się bez przemocy, gróźb i jakichkolwiek form nadużyć, a w przypadku ich wystąpienia, aby sumiennie ścigano osoby dopuszczające się takich nadużyć,
 - we wszystkich przypadkach uzyskiwano wolną, uprzednią i świadomą zgodę ludności tubylczej i społeczności lokalnej, a także w stosownych przypadkach wypłacano sprawiedliwe odszkodowanie za utratę dostępu do gruntów leśnych będących ich jedynym źródłem utrzymania w ramach niepodlegającego negocjacji warunku uzyskania zezwolenia FLEGT;
 - wymogi kontrolne SVLK nie były statyczne, ale podlegały okresowym przeglądom ze strony zainteresowanych podmiotów w Indonezji mającym na celu zapewnienie ich ciągłego udoskonalania;
19. wzywa Komisję do zapewnienia, by stwierdzenia zawarte w orzeczeniu indonezyjskiego Trybunału Konstytucyjnego wydanym w dniu 6 maja 2013 r. uwzględniono w rewizji SVLK;
20. wzywa Komisję do ułatwienia działań, których podjęcia wymaga się od rządu Indonezji, oraz do zapewnienia równych warunków działania na poziomie regionalnym poprzez spełnienie żądania rządu Indonezji odnośnie do włączenia regionu Sarawak do negocjacji dobrowolnej umowy o partnerstwie pomiędzy UE a Malezją;
21. zdaje sobie sprawę z faktu, że niektóre wymogi zawarte w niniejszej rezolucji wykraczają poza kryteria określone w załączniku 8 do dobrowolnej umowy o partnerstwie odnośnie do zatwierdzenia systemu zezwoleń; wzywa Komisję do zapewnienia postępu w zakresie spełniania takich dodatkowych wymogów, które Parlament uważa za istotne, oraz do przekazywania Parlamentowi sprawozdań na temat postępu dokonanego przed zatwierdzeniem systemu zezwoleń;
22. wzywa Komisję do regularnego przekazywania Parlamentowi Europejskiemu sprawozdań z postępów w realizacji dobrowolnej umowy o partnerstwie, w szczególności na temat tego, w jaki sposób były i będą traktowane omówione powyżej kwestie;
23. zobowiązuje swego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentowi Indonezji.
-